

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Nu er en af årsagerne til underudvikling bl.a., at der ikke er nogen, der har lyst til at investere i de pågældende lande.

Man kan jo overveje, om man selv vil investere sin egen pensionsopsparing eller sparekassebog, hvis man har nogen, i en stribe af de udviklingslande. Hvis konklusionen er, at man ikke vil det, kan man ikke undre sig over, at andre heller ikke vil.

Derfor er det sådan set meget fornuftigt, at man får forklaret de lande og aftalt med de lande, at der altså er nogle spilleregler, som gælder, så folk får lyst til at foretage den investering. Omvendt er det jo også en håndfæstning i forhold til selskaberne om, at der gælder nogle spilleregler, som de skal respektere i forhold til de samfund, de investerer i. Så det ikke er den rene røverkapitalisme, der får lov til at køre, men det er i realiteten det, hr. Keld Albrechtsen egentlig i yderste konsekvens er fortaler for.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hvad nu med, om man spurgte de 40 mindst udviklede lande, om det, de først og fremmest er interesserede i, er at blive opkøbt af vestlige multinationale koncerner? Det er jo det, hr. Claus Larsen-Jensen antyder: at de skulle være interesserede i at blive opkøbt af vores selskaber.

Det har de ikke vist nogen som helst interesse for. Det, de har bedt om, er at få lov til fortsat f.eks. gennem toldsatser og restriktioner at kunne beskytte deres egen fødevarerproduktion. Og det er det, hr. Claus Larsen-Jensen og hans regering ikke vil være med til.

Hvorfor kunne man ikke sige til de 40 mindst udviklede lande: I er ikke omfattet af disse konkurrenceregler, og I må godt få lov til at beholde jeres beskyttelsesforanstaltninger, således at jeres befolkninger ikke nødvendigvis skal dø af sult? Det kunne man da sige til dem.

Hvad koster det den rige verden at lade disse 40 lande beskytte sig og få tid til at opbygge en selvstændig og velfungerende produktion? Det koster os ikke noget. Man vil bare ikke, fordi man lader sig styre af liberalisterne i denne Folketingsal.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg bliver nødt til at erindre hr. Keld Albrechtsen om, at der rent faktisk, da vi den 3. maj havde

denne her diskussion, står i den vedtagelse, at de mindst udviklede lande hurtigst muligt skal have fri markedsadgang gennem bl.a. afskaffelse af handelsforvridende landbrugsstøtte. Og så står der supplerende: Under hensyn til, at udviklingslandene kan opretholde/sikre sig en vis landbrugsproduktion til forsyning af egen befolkning.

Det har de samme partier, som står bag den vedtagelse, jeg præsenterede for et øjeblik siden, rent faktisk vedtaget i maj måned. Det behøver vi ikke at gentage. Det er stadig væk holdningen.

Formanden:

Fru Charlotte Antonsen som ordfører.

Charlotte Antonsen (V):

Verdens lande har mere behov for hinanden nu, end vi længe har set. Efter angrebet den 11. september er der fra alle sider blevet talt meget om, at vi nu skal blive bedre til at hjælpe de fattige lande. Med den fælles handelsorganisation WTO har vi en reel mulighed for at lette muligheden for økonomisk fremgang for de fattigste lande i verden.

En af de organisationer, der binder os sammen, er netop WTO, som jo er en handelsorganisation, der sikrer og forsøger at fastholde den frie verdenshandel og samtidig selvfølgelig forsøger at afvikle, hvad der er af protektionistiske tendenser og politikker rundt om i verden.

Hvis ulandene skal blive selvhjulpne økonomisk og politisk, skal de have gang i deres egen økonomi. Det sker kun ved frihandel, sagt til hr. Keld Albrechtsen.

Vi i EU og i resten af den økonomisk mere velstillede del af verden må simpelt hen fjerne de sidste rester af protektionistiske toldmure, statsstøtte, og hvad vi ellers har haft af ordninger for at beskytte vores egne produkter. Jo mere fri verdenshandel, jo lettere bliver det for de fattige dele af verden at afsætte deres produkter.

Vejen til velstand går gennem international handel. Jo mere, vi handler med hinanden, jo mere velstand for alle. Hvis vi reelt ønsker, at ulandene bliver selvhjulpne, er indførelse af markedsøkonomi og frihandel helt afgørende faktorer. Ulandsbistandene skal hjælpe på vej, men en bæredygtig ulandspolitik opnås først, når de selv bliver i stand til økonomisk at sikre fremgang for deres egne borgere.

Desværre lykkedes det ikke i december 1999 i Seattle at indlede en ny WTO-forhandlingsrun-